

Vegné har sagt, men kun for at understrege to Enkeltheder i den afgivne Betænkning.

Min første Bemærkning er foranlediget af, hvad Ordføreren nys sagde under Om-talen af Ændringsforslag Nr. 20, der gaar ud paa, at Indenrigsministeren efter Indstilling af Arbejderforsikrings-Raadet kan lade enkelte Arbejdsgivere staa direkte som en Slags Selvassurandører, der ikke behøver at tegne deres Forsikringer i et Selskab. Den ærede Ordfører udtalte blandt andet, at Udvalget ikke lægger særlig Vægt derpaa. Den ærede Ordfører brugte denne Udtalelse i den Forbindelse, at der var Tale om, at man gennem denne Bestemmelse mente at have en Sikkerheds-ventil mod, at Ulykkesforsikringsselskaberne rottede sig sammen og ved eventuel Præmieforhøjelse o. s. v. blev til Ulempe for Næringslivet. Men der har, i alt Fald for os konservative Medlemmer, ogsaa været et andet Synspunkt, og jeg ved, at det samme gælder andre ærede Medlemmer indenfor Udvalget, nemlig at denne Bestemmelse gjorde, at man kunde fratage et Ændringsforslag, som et Flertal indenfor Udvalget havde ønsket at stille til Lovforslagets § 63, hvorefter de forsikringspligtige Redere skal danne et Forsikringsforbund. Det havde vi ønsket ændret saaledes, at Rederne kunde tegne deres Forsikringer i et hvilket som helst anerkendt Selskab. Men det mødte Modstand hos den højtærede Indenrigsminister; og blandt andet for at vi kunde opgive vort Ønske i saa Henseende, er Bestemmelsen i Ændringsforslag Nr. 20 kommet frem. Rederne vil herefter være bundne til at staa i et Forsikringsforbund, men denne nye Ændring gør, at f. Eks. et meget stort Rederi, dersom det overfor Indenrigsministeren andrager derom og Arbejderforsikrings-Raadet billiger det, selv kan staa som Assurandør eller ansvarlig for de Ulykker, der maatte overgaa dets Folk. Vi har i hvert Fald fra vor Side i saa Henseende tillagt Vedtagelsen af Ændringsforslag Nr. 20 saa megen Betydning, at det har kunnet bidrage til, at vi har givet Afkald paa at stille Ændringsforslag til § 63.

Med det samme maa jeg tillade mig at føje et Par Bemærkninger til angaaende det, som den ærede Ordfører meget rigtigt betegnede som det egentlige Hovedpunkt. Det er Ændringen til § 32, i hvilken vi nu her oppe fra foreslaar, at man slaar ind paa en ny, man kan godt sige hidtil uprøvet Bane med Hensyn til Tilmaalingen af den Er-

statning, der skal ydes i Ulykkestilfælde. Jeg betragter denne Ændring som ganske overordentlig betydningsfuld. Det var det ærede 2det Medlem for første Kreds (Niels Rasmussen), der i et af de allerførste Møder bragte en Tanke frem, som Kontorchef Faber ved en anden Lejlighed har fremsat, og det førte til, at vi drøftede den nærmere. Den højtærede Ordfører nævnedes det ikke, derfor vil jeg nævne det. Denne Tanke blev saa plejet i Udvalget, men vi blev paa det rene med, at den maaske i det praktiske Liv ikke var saa god; som man kunde ønske det, idet der var ret betydelige Spring i Regelen, og med ikke ringe Arbejde har den ærede Ordfører derefter udarbejdet en anden Form for Tilmaalingen, det, vi nu kalder en Rateskala, og hvorved vi mener at have fundet noget, der vil kunne hjælpe dem, der virkelig kommer til Skade. Oprindelig var vi gaaet bort fra at ville yde Erstatning for de ganske smaa Skader paa 5 pCt. under Hensyn til, at der var indført en Bestemmelse om Tilvænningserstatning, men ved de endelige Overvejelser gik man til at bibeholde 5 pCt.-Grænsen, men at lade Tilvænningserstatningen, hvis økonomiske Rækkevidde man slet ikke kunde overse, bortfalde. Ved den Rateskala, som her er indført, vil, som det ogsaa blev bemærket af den ærede Ordfører, de, som faar mindre Skader, ganske vist faa en mindre Erstatning, end de hidtil har faaet, men vi mener ogsaa, at de, som faar en saa ubetydelig Skade, i Virkeligheden er meget lidet beskaarne i deres Ydeevne. Men til Gengæld vil de, som virkelig kommer til Skade og bliver underkastet de store Ulykker, der nedsetter deres Arbejdsevne med 60—100 pCt., faa en meget betydeligt forøget Erstatning, langt større, end der var Tale om nede i det høje Folketing, men som vi her har ment var ret og billig; thi de, der virkelig mister deres Førlighed, fortjener ogsaa en saadan Understøttelse, at de derved virkelig kan faa en Erstatning for den store Ulykke, der har ramt dem, og vi mener, at det set fra hele Nationens Interesse er den rette Maade, vi er kommet ind paa. Derfor vil jeg i denne Forbindelse som Medlem af det Udvalg, der har haft den Glæde at arbejde med denne Sag, rette en Tak baade til det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds, fordi han har bragt Tanken frem, og til den ærede Ordfører for den endelige Udformning, den har faaet. Jeg vil haabe, at denne Bestemmelse ogsaa maa vinde Bifald nede i det høje